

[Hans Jacob Sørensen.]

ved den Lejlighed. Det tror jeg imidlertid ikke, jeg mener, man maa være berettiget til ved en Sag som denne netop at tage sit Udgangspunkt der, hvor hele Sagens Historie begynder, og hvorfra dette Seminariums Udvikling stammer.

Jeg fremhævede det ærede Medlems Udtalelser da, navnlig fordi der i disse Udtalelser ikke blot var udtrykt Ønske om, at det Seminarium, der laa i Ribe, skulde gøres til et Statseminarium, men en stærk Fremhævelse af, at man fra det store socialdemokratiske Partis Side ønskede at komme Ribe By og dens Befolkning til Hjælp, bringe dem en vis Støtte, noget, man fra alle politiske Partiers Side har været inde paa, at Ribe og dens Befolkning fortjente at faa en Støtte efter de Tab, som Byen led ved Grænsedragningen i 1864. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem inderst inde giver mig Ret i, at jeg havde Grund til at anfage, at Socialdemokratiet stod ved den Opfattelse, som han gjorde gældende for Partiets Vedkommende i 1918. Jeg tror ikke, det ærede Medlem er anderledes indstillet end, at han forstaar det, og jeg synes netop i Kraft af, at jeg har den Opfattelse af hele det ærede Medlems Stilling, at det havde været rigtigt, om det ærede Medlem ved denne Lejlighed havde redegjort for, hvorledes den Vending var foregaaet, der er sket i hans Opfattelse med Hensyn til Ribe Seminarium.

Det ærede Medlem sluttede sin Tale med at ville rejse en politisk, nærmest en erhvervspolitisk Diskussion med mig angaaende Socialdemokratiets og Venstres Stilling til de økonomiske og erhvervsmæssige Spørgsmaal. Jeg tror imidlertid, det vilde føre noget for vidt, om vi skulde ind paa en saadan Diskussion ved denne Lejlighed; men naar Tiden dertil kan være inde, skal jeg ikke have noget imod ogsaa at drøfte dette Spørgsmaal med det ærede Medlem.

Maa jeg derefter vende mig med nogle Bemærkninger til den højtærede Minister. Jeg vil begynde med at sige, at jeg tror, den højtærede Minister, i det mindste i nogen Maade, har misforstaaet den Hensigt, jeg havde med i Gaar at tale om visse Uheld, som den højtærede Minister har været ude for. Det var jo ikke, fordi jeg paa en Maade derved vilde fremstille den højtærede Minister i en uheldig Belysning, men det var af en ren indre Medfølelse, for øvrigt ikke mindst i den Sag, jeg nævnte først, Teaterspørgsmaal. Der er jo desværre ved dette Spørgsmaal andet, der har spillet ind, end selve Bygningen, der er ogsaa Personer, levende

Mennesker, der har optraadt paa en Maade, som ikke har været til Teatrets Gavn.

Nu fremstillede den højtærede Minister sig i denne Sag som det nyfødte Barn, og det højeste der kan være Tale om, at et nyfødt Barn er belastet med, er jo den saakaldte Arvesynd, derfor skulde vi tilgive ham. Jeg har i de senere Dage lagt Mærke til, at den højtærede Minister har brugt denne Vending: jeg er som det nyfødte Barn, og jeg har forstaaet, at jo længere den højtærede Minister sidder i den Stol, hvori han nu sidder, desto mere bliver han klar over, at det vilde være herligt for ham, om han ogsaa i politisk Henseende kunde blive født paa ny. Den gamle Politiker Borgbjerg er jo nemlig ikke saa rar stadig væk at have at skulle se tilbage paa, naar man er blevet den højtærede Undervisningsminister; der er saa overmaade mange Taler og saa overmaade mange Situationer, som det var rarest at faa paa Afstand, og kunde derfor den højtærede Minister i politisk Henseende blive født paa ny, ja, da vilde det være herligt for ham og for øvrigt ikke til Skade for os.

Men eet Spøg, et andet Alvor! Det, det var den højtærede Minister magtpaaliggende at faa sagt i den Tale, han holdt her i Dag, var, at vel var der talt meget og brugt stærke Ord, men der var ingen Realitet i det, der var sagt. Jeg har lagt Mærke til, at de højtærede Ministre, efterhaanden som de faar Sagerne frem, helst vil henholde sig til de Indledningstaler, de kommer med ved de forskellige Sagers Behandling. Naar vi øvrige Ordførere saa optræder, og navnlig naar vi siger noget for Ministrene ubehageligt, saa faar vi at høre som af den højtærede Finansminister forleden Dag, at fordi han ikke svarede paa det, vi havde paa-staaet, var det ikke sikkert, at han gav os Ret i det — men det laa jo underforstaaet: hvorfor ulejlige sig med at skulle beskæftige sig med slige Udtalelser?

Det er noget af det samme, den højtærede Undervisningsminister var inde paa i Dag, naar han sagde, at der ingen Realiteter var i de Taler, vi havde holdt. Bevares, da jeg selv er Part i Sagen, skal jeg ikke opkaste mig til Dommer herom. Men i hvert Fald er der een Ting, der er kommet stærkt frem under disse Dages Forhandling, og som jeg mener maa være af overmaade stor Interesse for den højtærede Minister, og det er hele Spørgsmaalet, hvorledes vor Seminarieundervisning skal foregaa, bl. a. ogsaa, om den skal foregaa paa store Centralseminarier, eller om man skal holde sig til, hvad der hidtil i saa vid Udstrækning har været Til-